

بررسی ویژگی های محلی سکونتگاه های غیر رسمی و نحوه برخورد با این سکونتگاه (نمونه مورد مطالعه: شهرک صابر/مشهد)

سید علی حسین پور

دانشجوی دکتری برنامه ریزی شهری دانشگاه فردوسی مشهد، گروه شهرسازی
دانشگاه بینالود مشهد

سحرمعلمی، مهلا آذری زاده، هدیه صبوری

دانشجوی کارشناسی دانشگاه بینالود مشهد

چکیده

اسکان غیر رسمی به طور کلی ناشی از تحولات اجتماعی، اقتصادی و روند شهرنشینی و شهرگرایی کشور و نیز نادیده گرفتن اقشار متوسط و کم درآمد شهری در طرح های توسعه و برون فکنی این اقشار از مناطق کلان شهر ها به خصوص مشهد به مناطق حاشیه ای جهت دست یابی به زمین و مسکن ارزان بوده است.

در این مقاله برخلاف تصورات دهه ۱۹۷۰ و با نگاهی امروزی سعی بر آن است که اسکان غیر رسمی و ساکنین این گونه سکونتگاه ها به عنوان واقعیتهای اجتماعی پذیرفته و به رسمیت شناخته شوند و شهروند تلقی گردند. لیکن با توجه به اینکه ساکنین این کانون های جمعیتی از شهروندان یک جامعه بوده، لذا عدالت اجتماعی حکم میکند که این اقشار در کنار سایر اقشار جامعه مورد توجه قرار گیرند.

بنابراین در ابتدا به بررسی خصوصیات کابندی، اقتصادی و اجتماعی سکونتگاه شهرک صابر/مشهد و آسیب شناسی آن پرداخته و سپس با ضرورت تهیه طرح با رویکرد توانمند سازی و با اتکاء بر سرمایه های انسانی و اجتماعی درونی این بافت و بالفعل نمودن آنها و نه فقط تهیه طرح با دیده کالبدی، به بهبود و ارتقاء محیطی ساکنین سکونتگاه مورد مطالعه خواهیم پرداخت.

واژگان کلیدی: اسکان غیررسمی، شهرک صابر، آسیب شناسی، طرح های توسعه شهری، توانمندسازی